

กษ ธิษ ฐาน

ทดลองอ่าน

កាមរិមជ្ជាប

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ

กับนิยายเอเวอร์วัยได้ที่

everY

@everY_2015

คำนำ

'กัษริชชาน' เชื่อว่าแค่เห็นชื่อเรื่องก็น่าติดตามแล้ว และที่พิเศษอีกอย่างคือนิยายเรื่องนี้เป็นนิยายรักในรูปแบบของยูริ ที่นานๆ ที่จะได้มาพบเจอกันสักครั้ง และในครั้งนี้อเวอรวายขอพานักอ่านทุกท่านย้อนยุคไปไกลถึงปี พ.ศ. 2456

ในยุคสมัยนั้นเป็นที่รู้กันดีว่ายังไม่มี การเปิดรับเรื่องความรักระหว่างผู้หญิงด้วยกัน ดังนั้นท่านหญิงทั้งสองที่เกิดมีใจปฏิพัทธ์ต่อกันย่อมไม่มีทางที่จะครองรักได้สมหวังตั้งใจ ในท้ายที่สุดก็จำต้องพลัดพรากกันไป ปล่อยให้คนของใจกลายเป็นของใครอื่น กระทั่งเวลาผ่านไปกว่าร้อยปีจึงได้หวนกลับมาพบเจอกันอีกครั้ง ทว่าแม้ในปัจจุบันการรักใคร่สักคนจะเปิดกว้างโดยไม่มีเรื่องของเพศสภาพมาเกี่ยวข้องมากขึ้น แต่เรื่องราวก็ไม่ได้ง่ายตายหรือสวยงามดังในฝัน เมื่อมีเรื่องของความบาดหมางในครั้งเก่าก่อนเข้ามาเกี่ยวพันกับความรักในครั้งนี้นี้ด้วย ทั้ง 'อิชิชชาน' และ 'กัษชากกร' จึงต้องร่วมกันฝ่าฟันอุปสรรคด้วยใจรักมั่น

ท้ายที่สุดแล้วความรักที่เกิดขึ้นนี้จะสมหวังตั้งใจ หรือจะต้องพลัดพรากกันไปดังเช่นเมื่อภพชาติที่แล้ว แน่แน่นอนว่าคงต้องไปหาคำตอบกันต่อไปใน 'กัษริชชาน'

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์อเวอรวาย

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่แตกต่างกันจากจินตนาการของผู้อื่น
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

นำบท

ปลายปีพุทธศักราช ๒๔๕๖

ดวงจันทร์บนฟ้าส่องแสงนวลตา หม่อมเจ้าหญิงเพียงรวีทอดพระเนตรเห็น แล้วทรงนึกถึงใครบางคนที่บ้านนี้คงบรรทมอยู่ ณ อีกวังหนึ่งซึ่งอยู่ไม่ไกลจาก ตำแหน่งแห่งนี้นัก คนในห้วงคำนึงของท่านหญิงนั้นทรงมีพระนามความหมายเดียวกับพระจันทร์ที่กำลังลอยเด่นอยู่บนฟ้า พลันดวงพักตร์สวຍอ่อนหวานก็ปรากฏขึ้นมาในห้วงอากาศ ทรงคิดถึงขนาดที่ว่าแม่ไม่ได้อยู่ด้วยกัน พระทัยก็ยังอุตส่าห์เฝ้ารำพันถึงผู้ที่อยู่อีกฝั่งตลอดเวลา

ท่านหญิงทรงเดินมาที่โต๊ะ หยิบปากกาที่เสด็จพ่อประทานให้เมื่อต้นปี แล้วจรดลงบนกระดาษของสมุดบันทึกที่หุ้มด้วยปกหนังแท้ เขียนข้อความลงไป ปลายพระหัตถ์สละสลวยสมกับที่เสด็จพ่อทรงเคยเชิญให้ฝึกเขียนอ่านมาตั้งแต่ยังเยาว์ชันษา

ความว่า...

'จันทร์เพ็ญนวลส่องเจ้า

ดวงใจ

สวຍพราวทอแสงไป

ทั่วหล้า

ยามนอนพิงหลับไหล

ฝันพราว ถึงเธอ

คราวตื่นนอนถึงฟ้า

อย่าให้ เวลา'

จากนั้นก็บันทึกข้อความแบบเดียวกันทั้งหมดลงในกระดาษสำหรับเขียนจดหมายอีกครั้ง รับผิดชอบให้หญิงรับใช้คนสนิทถือเก็บไว้ แล้วค่อยนำมันไปมอบให้หม่อมเจ้าหญิงอีกองค์หนึ่งเมื่อถึงโอกาส...

- กัษิษฐาน -

บทที่ ๑

ปีพุทธศักราช ๒๕๖๔

กรุงเทพมหานคร แขวงสีลม

วังอุษณกรตั้งอยู่ ณ ใจกลางเมือง สง่างามและสงบนิ่ง โดดเด่นผ่านกาลเวลา แวดล้อมด้วยอาคารบ้านเรือนและตึกรามสูงเสียดฟ้า ทว่าไม่อาจมีสถาปัตยกรรมใดบดบังความสวยงามของวังสไตลียุโรปประยุกต์นี้ได้เลย

ขณะนั้นเป็นช่วงเวลาราวบ่ายสามโมงเศษ รถคาดิลแลคส์ขาวคันหนึ่งแล่นผ่านรั้วอัตโนมัติที่เพิ่งเลื่อนเปิด จากนั้นจึงขับวนเข้ามาจอดหน้าวัง ก่อนที่คนขับจะลงมาช่วยเปิดประตูฝั่งโดยสารด้านหลังทางฝั่งซ้าย จากนั้นก็ปรากฏร่างของใครบางคนที่กำลังขาลงจากรถ เธอกล่าวขอบคุณผู้ให้บริการอย่างเป็นทางการ แล้วเดินตรงเข้าไปยังเคหาสถานที่เราเรียกมาตลอดทั้งชีวิตว่า 'บ้าน' ที่นี่คือวังของคุณปู่ และเป็นบ้านของเธอเช่นกัน

เมื่ออำเภ่างานเดินทางเดินไปแล้วเลี้ยวขวามายังห้องฝั่งตะวันตก ก็จะพบกับพื้นที่สำหรับหย่อนใจที่มีทั้งเก้าอี้และโต๊ะสำหรับจิบชา รวมถึงไว้รับของวางข้างเสาไม้สักนั้นเป็นตู้หนังสือขนาดเล็ก มันเต็มไปด้วยวรรณกรรมเล่มค่า ทั้งฉบับเก่าและใหม่ มีทั้งเล่มที่คนในอดีตเคยอ่านแล้ว และยังไม่เคยอ่าน แต่หลานสาวที่ผู้เป็นทวดไม่มีโอกาสได้เห็นหน้าและเธอก็ไม่เคยมีโอกาสได้พบท่านมาก่อนเป็นคนเลือกซื้อมาเรียงใส่ไว้เอง เพราะจำได้ว่าท่านชอบ

ดวงตาคู่สวยเม้มเฉยต่อทุกสิ่ง แล้วจับจ้องไปยังรูปถ่ายสีขาวดำบน

ฝ่าผ่นึงนึ่ง บุคคลที่นั่งเก้าอี้อยู่ในภาพมีรูปโฉมงดงามจนคนที่กำลังมองปราศจากข้อสงสัยว่าถ้าหากย้อนกลับไปโน่นสมัยนั้นท่านก็คงสะดวกไม่เป็นรองใครอย่างแน่นอน หรือหน้าตาของท่าน หากมาเป็นหญิงสาวร่วมยุคปัจจุบันนี้ ก็คงงามชนิดที่ว่าหากคนเทียบเคียงได้ยาก

แต่ว่า...นึกเทียบไปที่เท่านั้น ไร้ค่า เพราะว่าท่านไม่มีตัวตนอีกแล้ว

บุคคลที่อยู่ในภาพเป็นท่านทวดของเธอ ซึ่งสิ้นไปแล้วตั้งแต่ร้อยกว่าปีก่อน ถึงชีพิตักษัยด้วยวัยเพียงยี่สิบสองปีเท่านั้น ด้วยการจากไปอย่างเป็นปริศนา ซึ่งจนถึงปัจจุบันก็ยังไม่มีใครหาคำตอบได้ และถูกเลื่อนลืมนำไป ไม่มีใครรื้อฟื้นขึ้นมาสนใจอีก

"ปานนี้คุณทวดไปเกิดแล้วหรือยังคะ" เธอถามคนในรูปภาพ

ไม่เคยมีเสียงตอบรับใดๆ กลับมา นอกจากสายลมที่พัดหืดหิวผ่านหน้าต่าง

"เพรียคิดถึงคุณทวดทุกวันเลยคะ"

เธอบอกประโยคเดิมอย่างที่เคยบอกทุกวัน และเมื่อมันย้อนหลังกลับไปจนถึงวันแรกที่รู้ความและจดจำได้ เธอก็ถูกตรึงความสนใจไว้กับคุณทวดที่อยู่ในรูปถ่ายใบเดียวนี้ และไม่คอยมีกะใจไปใส่ใจเรื่องอื่นนัก

"เมื่อเช้าเพรียตื่นตั้งแต่ตีสี่ เตรียมของไปใส่บาตรที่วัด วันนี้ก็ถวายสังฆทานและทำบุญมาด้วยนะคะ อุทิศให้คุณทวดด้วย คุณทวดได้รับแล้วหรือยังคะ"

มุมปากสวยยกยิ้มด้วยความอิมเมจ เธอทำอะไรแบบนี้ได้ทุกวัน นับตั้งแต่ช่วงที่ขอคุณปู่พักการเรียนเอาไว้ชั่วคราว ก็สามารถตื่นแต่เช้า เตรียมของใส่บาตร ถวายสังฆทาน และสมทบเงินช่วยงานบุญต่างๆ เท่าที่จะทำได้ เหตุผลเพียงเพื่อส่งบุญไปถึงท่านทวดที่ไม่รู้ว่าขณะนี้ท่านไปอยู่ภพภูมิใดแล้ว ทว่าเธอก็จะยังคงทำต่อไป อย่างน้อยก็เพื่อความสบายใจของตัวเอง

"อาทิตย์หน้า วันจันทร์เป็นวันเกิดเพรียคะ อาจจะครบยี่สิบปีแล้ว แบบนี้เรียกว่าเป็นผู้ใหญ่แล้วหรือยังคะ"

"จะเป็นไปได้มั๊ยคะ ที่ของขวัญวันเกิดของเพรียจะเป็นความฝันถึง

คุณทวด ผันเห็นคุณทวดเหมือนตลอดหลายปีที่ผ่านมา ขอคุณทวดอย่าหายไป จากความฝันของเพร็เลยนะคะ”

เธอพูดพลางสบตาคนที่อยู่ในรูปภาพ ไร้เสียงพูดตอบรับดังเช่นเคย อธิษฐานทอดถอนใจ เธอชินแล้วกับความนิ่งเฉยที่ได้รับนี้

ก็ทำไม่ได้ตัวตนแล้ว ฉะนั้นจะคุยโต้ตอบกับเธอได้อย่างไร อธิษฐาน คิดดังนี้แล้วยิ้มบาง ก่อนจะมองรูปท่านแล้วพูดขอตัวลาไปทำอย่างอื่นต่อ

“เพร็ไปหาอะไรทานก่อนนะคะ ป้ายแล้วอยากทานขนมหวานสักหน่อยค่ะ”

พอกล่าวจบแล้วก็เดินจากไป เบื้องหลังเหลือไว้เพียงความว่างเปล่า กับข้าวของเครื่องใช้บางส่วน และบนผนังที่มีพระรูปของหม่อมเจ้าหญิง เพียงรวี อุษณกรที่ยิ้มสรวลบางอยู่ตรงนั้น

วังสีตลรัศมี

ในห้องรับรองบริเวณส่วนหน้าของวัง เจ้าของร่างสูงเพรียวกำลังนั่ง ไขว่ห้างอย่างผ่อนคลายหลังเข้าบริษัทไปในช่วงสาย แล้วเพิ่งกลับมาถึงบ้าน เมื่อครู่นี้ หญิงรับใช้นำชาพร้อมยามบ่ายมาเสิร์ฟพร้อมสโคน* อีกสองชิ้นแล้ว กลับออกไป ปล่อยให้เจ้านายกับเลขาฯ อยู่กันเพียงลำพังเพื่อที่จะได้คุยงาน โดยสะดวก

สีหน้าของหม่อมหลวงกษัตรากรแฝงไปด้วยความเหนื่อยล้า ริมฝีปาก หยักสวยได้รูปแนบจรดขอบถ้วยชาแล้วจิบดื่มมันด้วยอารมณ์หงุดหงิดเจือจาง เธอวางถ้วยชานั้นลง แท้จริงควรเป็นน้ำแร่เย็นเฉียบสักแก้ว หากแต่เธอก็ชอบแบบนี้ หากอารมณ์ไม่ดีให้เริ่มกินของร้อนก่อน จะได้มีบางสิ่งที่ร้อนกว่า อารมณ์ของตัวเอง นั่นคือทฤษฎีง่ายๆ ซึ่งคนอื่นไม่เข้าใจ แล้วก็มาบอกว่า เธอแปลก

ขณะนี้นาฬิกาบอกเวลาบ่ายสามโมงยี่สิบหกนาที ชายหนุ่มบุคลิกแสน สำอองที่เป็นทั้งผู้ติดตามและเลขาฯ ของเจ้านายนั่งอยู่ที่โซฟาเดี่ยวเอียงมาทาง

* สโคน (Scone) เป็นขนมอบที่มีลักษณะเป็นก้อนกลม ทำมาจากแป้งสาลี ไข่ น้ำตาล นมสด และเนย บางสูตรอาจมีการใส่ผลไม้อบแห้งหรือถั่วลงไปด้วย เนื้อสัมผัสกรอบนอกนุ่มในรสชาติไม่หวานมาก ส่วนใหญ่นำมาตัดแบ่งครึ่งตรงกลางแล้วทาแยม และใส่วิปครีมเพื่อเพิ่มรสชาติ นิยมทานคู่กับชาหรือกาแฟ

ฝั่งซ้ายมือ ถือแท็บเล็ตสีดำ ดูตารางนัดบนหน้าจอแล้วกล่าวกับคุณกษัตริษากร
ด้วยโทนเสียงสุภาพ

"คำนี้คุณเอิร์ลมีนัดทานข้าวกับคุณทิวา ทายาทลำดับที่สามของห้าง
เครื่องสำอางค์ครับ"

"พุงนี้ล่ะ"

"ครับ สำหรับวันพุงนี้" กันตธีร์พูด เขาเหลือบมองรายการบนตาราง
อีกทีแล้วบอก "คุณเอิร์ลเข้าบริษัทตอนสิบโมง ช่วงเที่ยงออกไปทานข้าวกับ
คุณผาณิต ซีอีโอของเครื่องสำอางค์ครับ"

"ดูสิ แต่ละวัน" กษัตริษากรถอนหายใจ เธอเหนื่อยหน่ายอย่างบอกไม่ถูก
กับการต้องออกไปกินข้าวพร้อมคนที่ไม่สนิทสนม หากว่าไม่เกี่ยวกับเรื่องงาน
เธอสาบานเลยว่าจะไม่ให้เรื่องพวกนี้มาบั่นทอนอารมณ์ของตัวเองเป็นอันขาด
ซึ่งมันน่าเบื่อถึงขนาดที่ต้องเอ่ยปากบอกเลขาฯ ส่วนตัวว่า "ธีร์ ลองเช็คดูนะว่า
แขกคนไหนไม่สำคัญ เธอตัดออกได้เลย ไม่ต้องแจ้งฉันก่อน ลองใช้วิจารณญาณ
ของเธอเอง"

"ได้ครับ" กันตธีร์ยิ้มรับคำ แต่ก่อนอื่นมีเรื่องสำคัญที่เขาจำเป็นต้องเอ่ยถาม
"วันจันทร์ที่จะถึงนี้คุณเอิร์ลมีนัดกับคุณตะวันิลด้วยนะครับ ช่วงสองทุ่มที่
ร้านอาหารแถวสาทรใต้ อันนี้สะดวกมั๊ยครับ หรือจะให้ผมจัดการยังไงดี"

ใบหน้าสวยของกษัตริษากรฉายแววแปลกใจ เท่าที่จำได้ ถ้าไม่ใช่ด้วย
งานเลี้ยงของบริษัทยักษ์ใหญ่กลุ่มเมธากรณ์ เธอก็ไม่เคยนัดเจออีกฝ่าย
ด้วยเหตุผลส่วนตัวสักครั้ง ทั้งที่เป็นถึงพี่น้องร่วมสถาบันเดียวกัน หรือมากกว่านั้น
ก็ต่างอยู่ในราชสกุลเก่าแก่เหมือนกัน ทว่ากลับไม่เคยมีโอกาสได้สนิทกันเลย
แล้วจู่ๆ ทำไมถึงมานัดกินข้าวกับเธอได้ นี่มันแปลกมาก กษัตริษากรเกิด
ความสงสัย เธอจึงให้ความสนใจกับนัดครั้งนี้เป็นพิเศษ

"กับเทียนให้คงไว้เหมือนเดิม ไม่ต้องเปลี่ยน" กษัตริษากรบอกเลขาฯ แล้ว
เอื้อมคว้าชาเอิร์ลเกรย์ขึ้นมาดื่มอีกครั้ง

"รับทราบครับคุณเอิร์ล" กันตธีร์ตอบ แล้วก้มหน้าจัดการตารางนัด
ทั้งหมดบนหน้าจอแท็บเล็ตใหม่อีกครั้ง ทำตามคำสั่งของคุณกษัตริษากรที่

บอกว่าให้คงไว้แต่นัดหมายสำคัญก็พอ

วันจันทร์ถัดมา

ช่วงบ่าย ญาติผู้พี่แวะมาหาจนถึงที่บ้าน หลังจากที่ไม่เคยแวะเวียนมา เยี่ยมเยียนนานแล้ว อธิษฐานรอต้อนรับผู้มาเยือนอยู่ที่ห้องรับรอง แต่เมื่อตะวันนिल มาถึงก็ขอร้องให้เธอพาไปยังโถงฝั่งตะวันตกก่อน เพราะอยากเห็นอะไรบางอย่าง และอะไรที่ว่ามันก็หมายถึงรูปของท่านทวดนั่นเอง

"ยังฝันถึงท่านอยู่มั๊ยคะ" ตะวันนिलถามน้อง มองพระรูปของหม่อมเจ้าหญิง เพียงรวีแล้วครุ่นคิดอะไรในหัว

"ฝันถึงอยู่ค่ะ แต่ว่าไม่ค่อยบ่อยแล้ว จากวันเว้นวันเป็นสามสี่วันที และตอนนี้ก็อาทิตย์ละครั้ง" อธิษฐานพูดเสียงเบา เธอยังเป็นกังวลอยู่มาก ด้วยอยากฝันถึงท่านทวดต่อไปเรื่อยๆ แต่ช่วงหลังๆ มานี้ก็อย่างที่เพิ่งบอก ระยะเวลาฝันเริ่มเว้นห่างออกไปทีละนิด จนเธอคิดกลับขึ้นมาว่าวันหนึ่งจะไม่ฝันถึงท่านอีกเลย

"เพรี่ยู่กพันกับท่านมากเลยใช้มั๊ยคะ"

"นับแต่จำความได้ค่ะ และเหมือนมันนานยิ่งกว่านั้นอีก"

"แล้วถ้าวันไหนไม่ได้ฝันเห็นท่านแล้ว เพรี่ยจะโอเคกับมันมั๊ยคะ"

"ไม่ค่ะ ต่อให้ต้องหาหมอไสยศาสตร์มาทำให้ฝัน เพรี่ยก็จะทำแบบนั้น" อธิษฐานพูด มีความโศกเศร้าผุดขึ้นจนล้นปริ่มดวงใจ เธอจะยอมรับคืนวัน แบบนั้นได้อย่างไร

"อย่าให้ถึงขนาดนั้นเลยคะ พี่สัญญาว่าวันเกิดปีนี้เพรี่ยจะมีความสุข ยิ่งกว่าในฝัน" ตะวันนिलบอกน้อง

และอธิษฐานไม่เข้าใจ พักหลังๆ มาเธอก็ออกไปเจอญาติผู้พี่บ่อยขึ้น นัดพบกันที่บ้านของอีกฝ่าย หรือไม่กี่เจอกันที่ห้างสรรพสินค้ากลางกรุง ถึงที่ตะวันนिलจะเป็นคนที่ชอบตามใจ แต่ไม่เคยมีครั้งไหนเลยที่คำพูดของอีกฝ่าย จะดูห่างไกลจากความเป็นจริงอย่างวันนี้

มันจะเป็นไปได้อย่างไร ที่เธอจะมีความสุขยิ่งกว่าในฝัน

การได้ฝันถึงท่านทวดนั้นเป็นความสุขที่หาสุขอื่นมาเสมอเหมือนไม่ได้
อีกแล้ว...

เมื่อถึงเวลาพลบค่ำ ตอนนี้เป็นเวลาทุ่มครึ่ง เธอกับพี่ตะวันนิลมาถึง
ร้านอาหารแห่งหนึ่งแล้ว แต่ก็ยังนั่งรออยู่ในรถแอสตัน มาร์ตินของพี่ตะวันนิล
อีกกว่าสิบห้านาที ถึงค่อยพากันลงจากรถแล้วเดินเข้าร้าน โดยพี่ตะวันนิล
สัญญาว่าจะพามารับมือค้ำที่ความเป็นสุขจะอวลฉ่ำในแบบที่เธอไม่เคยสัมผัส
มาก่อน

ใจหนึ่งก็คิดว่าจะสุขสักเท่าไรกันเสีย

และอีกใจหนึ่งก็นึกขอบคุณ เธอไม่เคยได้กินข้าวนอกบ้านกับใครเลย
นอกจากผู้ติดตามกับคนในครอบครัว และนี่ก็นับเป็นครั้งแรกที่ได้กินข้าว
มือค้ำกับญาติผู้พี่คนนี้ อธิษฐานดีใจที่พี่ตะวันนิลอุทิศสำหรับเธอมาด้วย

มาถึงโต๊ะที่จองแล้ว บริกรตรงเข้ามาบริการเสิร์ฟน้ำเปล่า จุดเทียนสีชาวก
กล่าวทักทายด้วยรอยยิ้ม แนะนำรายการอาหารแล้วรอคำสั่ง แต่ยังไม่ทัน
ได้เลือกอะไร คนอายุมากกว่าก็ลุกขึ้นเสียก่อน อธิษฐานมองผู้เป็นพี่แล้ว
ทำหน้าง ตกลงว่าพี่ของเธอจะไปไหนอีก ก็เพิ่งมาถึงเมื่อครู่

"พี่ขอออกไปคุยธุระข้างนอกหน่อยค่ะ เพรย่เลือกก่อนเลยนะ" ตะวันนิล
บอกล่อนง ทำที่ชูโทรศัพท์ให้ดู

"ได้ค่ะ จ้ะ เพรย่สั่งก่อน พี่เทียนรีบมานะคะ ไม่อยากนั่งคนเดียวนาน"

"ค่ะ เดียวพี่มา" ตะวันนิลเดินออกไปด้วยความรีบร้อน

และใครจะล่วงรู้ได้ว่าคนที่กลับมาในอีกห้านาทีให้หลัง จะพบกับคนที่
นั่งก้มหน้าดูเมนูอยู่ด้วยน้ำเสียงที่เปลี่ยนไป

"ขอโทษค่ะที่ช้า เลือกเมนูได้หรือยังคะ"

ร่างเล็กขมวดคิ้ว นึกแปลกใจที่บริกรวนกลับมาอีกแล้ว ก็เธอเพิ่งบอกว่า
ถ้านึกออกแล้วจะเรียก ทำไม่ถึงเวียนกลับมาถามอีก

ใบหน้าขาวเงยขึ้นจากสมุดรายการอาหาร มองคนที่ถามกันเมื่อครู่ พลัน
ทุกสิ่งรอบตัวก็เลื่อนหายไปใต้อากาศ หูทั้งสองข้างไม่รับฟังเสียงใดอีก

หัวใจดวงน้อยๆ สั่นระรัวราวกับอีกไม่นานจะหลุดลอยคว้างไปจากอก

เพราะคนที่อยู่ตรงหน้ามัน...

"คุณทวด..." เบากว่าเสียงกระซิบ มีเพียงการขยับปากที่ไม่มีใครได้ยิน
ทั้งนั้น

กษัตริย์ที่เพิ่งมาถึง แม้จะเรียกว่าตรงต่อเวลา แต่ก็รู้ว่าเด็กสาว
ตรงหน้าอยู่ดี คนคนนี้เป็นญาติฝ่ายหนึ่งของตะวันตก เธอรู้แล้วตั้งแต่ก่อนที่จะ
เข้ามา และรุ่นน้องก็ขอให้เธอทำตามปกติอย่างเป็นกันเอง เพราะเด็กคนนี้
ซื่ออายุมาก ซึ่งเธอก็กำลังทำ แต่แล้วทำไม... หล่อนถึงร้องไห้โฮออกมาอย่างนั้น

น้ำตาไหลพรากลงมา กับท่าที่สิ้นสะอื้น

ขึ้นเป็นอย่างนี้ต่อไป... เดียวคนอื่นก็ได้คิดว่าเธอรังแกเด็กกันพอดี
จะบ้าตาย

บทที่ ๒

มีน้ำตาคลอหน่วยอยู่ในดวงตา มีก้อนสะอื้นจุกอยู่ในลำคอ มันรหะลักออกมาเรื่อยๆ เพราะข้างในหัวใจมีความรักที่เต็มตื่น มันมีมากจนปริ่มล้นออกมา อริษฐานไม่สามารถรับมือกับอารมณ์ความรู้สึกของตัวเองได้เลย เธอจึงทำได้เพียงแคร้งให้ แม้เวลาจะผ่านไปแล้วเกือบห้าทศวรรษที่ยังคงร้องให้อยู่อย่างนั้น เธอยุติความอลหม่านที่ปั่นป่วนในช่องอกของตัวเองไม่ได้เลย

คนที่ไม่เคยเห็นใครฟุ่มเฟือยหนักขนาดนี้มาก่อนได้แต่พูดปลอบจากฝั่งตรงกันข้าม หยิบกระดาษเช็ดปากในแก้วยื่นให้หล่อนรับไปเช็ดน้ำตาก็แล้ว แต่ก็ยังไม่มัวแว่วว่าสภาพจิตใจของเด็กสาวตรงหน้าจะดีขึ้นเลย

เรียกว่าเด็กสาวได้มัย กษัตริษากรคิด

เธอสรุปกับตัวเองว่าคงเรียกได้ ก็เธออายุสามสิบเอ็ดปีแล้ว ส่วนหล่อนเพิ่งครบยี่สิบขวบปีพอดีในวันนี้ นี่เป็นข้อมูลที่ได้ฟังมาจากตะวันนิลซึ่งเป็นรุ่นน้องของเธออีกที อีกฝ่ายบอกเธออย่างนั้น

"พี่ทำอะไรผิดหรือเปล่าคะ" กษัตริษากรถาม เธอกำลังวิเคราะห์สถานการณ์ตรงหน้า ดูเหมือนว่าคนรอบข้างจะเริ่มหันมาสนใจพวกเธอทั้งคู่แล้ว

"เปล่าค่ะ" อริษฐานตอบ ปลายเสียงยังคงสั่นเครือ น้ำตาเจ้ากรรมก็ยังไหลออกมาตอกย้ำความดีใจ เธอได้เจอคนหน้าเหมือนท่านทวดเป็นครั้งแรกซึ่งมันแปลก คนที่เคยอยู่แคในความฝันมาเกินกว่าครึ่งชีวิต บัดนี้ไม่นึกเลยว่าจะได้มาพบเจอเข้าในชีวิตจริง

จริงดังที่ญาติผู้พี่ของเธอบอก คำคืนนี้...เธอจะมีความสุขมากยิ่งขึ้น
 ฝันที่เธอเคยอธิษฐานและพร่ำภาวนาถึง ขอให้ได้เจอท่านทวดเพียงรวี
 ตัวจริงสักครั้งหนึ่ง ซึ่งไม่ว่าอย่างไรก็เป็นไปไม่ได้ ทว่าเหตุการณ์ที่เธอเคย
 เผื่ออธิษฐานอยากให้นั้นเกิดกำลังเป็นจริงอยู่ ณ ตอนนี้ และดำเนินไปได้แสงไฟ
 ที่โอบห้วงบรรยากาศรอบข้างให้อุ่นละมุน

คุณคนที่นั่งอยู่ตรงหน้าเธอนี้เป็นใครกันแน่

แล้วพี่เทียนไปเจอ 'คุณคนนี่' จากไหนกัน

ท่ามกลางความคิดวุ่นวายสับสน อธิษฐานก็เห็นคนที่นั่งฝั่งตรงกันข้าม
 ลุกจากเก้าอี้แล้วขยับก้าวเข้ามาหาเธอ แม้จะมีม่านน้ำตาทักนัยอยู่ หากแต่
 สองตาคู่นั้นก็รับรู้ได้ว่าคนคนนี้ช่างประพิมพ์ประพายคล้ายท่านทวดราวกับเป็น
 คนคนเดียวกัน

หูทั้งสองข้างรับฟังเสียงนุ่มหวานกังวาน ชวนให้เคลิ้มฝันราวกับว่ามีคำนี้
 เป็นเพียงเรื่องโกหก อีกเดี๋ยวเธอก็จะตื่นแล้ว และคงต้องเตรียมของไปทำบุญ
 ตักบาตรที่วัดแน่

"หยุดร้องให้ได้แล้วคะคนดี" กษัตริย์ทรงลูกขึ้นมาปลอบด้วยตัวเอง
 เธอทนเห็นความโศกเศร้าของอีกฝ่ายเนิ่นนานไปกว่านี้ไม่ได้ เพราะข้างในหัวใจมัน
 ทำท่าจะหม่นทึบทุกซอกตามไปด้วย "วันนี้เป็นวันเกิดของหนูนะคะ หนูไม่เหมาะกับ
 น้ำตา"

เรียกว่า 'หนู' คงไม่ผิดอะไร ดังที่เธอสรุปไว้ อีกคนอายุห่างจากเธอตั้ง
 สิบเอ็ดปี ขาดแค่อีกสามร้อยกว่าวันก็ครบรอบนักษัตรพอดี

กษัตริย์มพรายขับให้เครื่องหน้าทั้งหมดยั้งคู้่อ่อนหวาน ฝ่ามือเสียวบาง
 ถือผ้าเช็ดหน้าสีครีมอ่อนเอาไว้ บนผืนผ้าปักชื่อย่อของเธอตรงใกล้ขอบมุมขวา
 เธอพกดิตตัวอยู่แทบตลอดเวลาออกไปไหน แต่เพิ่งจะได้ใช้มันจริงจังกี่คราวนี้
 ริมฝีปากสวยได้รูปขยับพูดขออนุญาต "พี่เช็ดน้ำตาให้หนูนะคะ"

ปลายนิ้วเรียวยาวโอบหน้าของคนอายุน้อยกว่าขึ้นมาในองศาที่เหมาะสม
 ก่อนจะเกลี่ยผ้าเช็ดหน้าลงใต้ขอบตาอย่างนุ่มนวล ชับเอาคราบเศร้าหมอง
 ออกไปที่ละน้อย ซึ่งอธิษฐานก็ปล่อยให้คนตัวสูงทำ เธอไม่จำเป็นต้องขัดขึ้น

เมื่อกษัตริษากรเข็ดน้ำตาให้เด็กสาวเรียบบร้อยแล้ว เธอจึงพูดอีกครั้ง "เรา
สั่งอาหารกันเถอะคะ หนูคงจะหิวแล้ว"

"คุณคะ" อริษฐานเรียกก่อนที่คุณเจ้าของผ้าเช็ดหน้าจะเดินกลับไป เสียง
หวานใสเอ่ยด้วยอาการเคอะเขิน "หนู เอ่อ..." เพราะถูกเรียก 'หนู' บ่อยในคำนี้
เธอจึงผลอดิตมาเรียกตามด้วย แต่แล้วอริษฐานก็กล่าวแก่ "เพรี่ยขอผ้าเช็ดหน้า
ของคุณได้มั๊ยคะ พี่นั่นคะ"

"ได้สิคะ แคผ้าเช็ดหน้าเอง" กษัตริษากรยื่นส่งให้แล้วกลับมานั่งฝั่งเดิม

ฝ่ายอริษฐานที่เริ่มควบคุมอารมณ์ของตัวเองให้กลับมาเป็นปกติได้แล้ว
เธอเพิ่งพบว่าควรต้องสั่งอาหารสักอย่างที่อีกคนบอกจริงๆ

และภายในเวลาห้านาที พวกเธอทั้งคู่ก็สั่งอาหาร เริ่มจากจานเรียกน้ำย่อย
อย่างแสร้งว่ากึ่งลายเสื่อ ปลาตุกฟู ต่อด้วยจานหลักคือแกงปูใบชะพลูเส้นหมี่
ทอดมันกุ้ง กุ้งแม่น้ำเผาไซส์ใหญ่ ข้าวสวยคนละจาน และปิดท้ายด้วยขนมคัสตาร์ด
มะพร้าวของอริษฐานคนเดียว

ที่ผู้หญิงที่นั่งตรงข้ามถามเธอว่าอยากสั่งอะไรเพิ่มอีกไหม แต่อริษฐาน
ก็ตอบว่าไม่ เพียงเท่านั้นก็อ้อมพอกแล้วสำหรับมือค้ำ และเธอเก็บถ้อยคำอื่นเอาไว้
ลำพัง หัวใจมันบอกเธอว่า 'แค่เห็นหน้าพี่ก็อ้อมจนกินข้าวไม่ได้ไปอีกเป็นอย่างน้อย
สามวันแล้ว' ความจริงถ้าไม่คิดว่าต้องรักษาภาพลักษณ์ เธอก็แค่เด็กอายุครบ
ยี่สิบปีคนหนึ่งที่นั่งอยากจะวิ่งหนีออกไปหาพี่เทียน แล้วบอกขอบคุณสัก
ร้อยรอบ แต่ไว้ก่อน เรื่องนั้นทำทีหลังได้

คำคืนนี้ได้แสงไฟ อริษฐานตัดสินใจแล้วว่า จะใช้มันไปกับการมีภาพสะท้อน
ของร่างอวตารของท่านทวดอยู่ในแววตา

อริษฐานแยกจากพี่คนนั้นตอนสามทุ่มครึ่ง เธอเหมือนคนหูดับตลอด
ระยะเวลาที่อยู่ในร้านนั้น กิ่งจริงกิ่งฝัน เธอแทบไม่ได้ยินเสียงอื่นเลยนอกจาก
เสียงของพี่กษัตริษากร ไซ... พี่คนนั้นมีชื่อว่ากษัตริษากร เป็นหนึ่งในคำไวพจน์ซึ่ง
แปลว่าพระจันทร์ที่อยู่บนฟ้า แต่น่าแปลกที่วันนี้เธอมีพระจันทร์มาร่วมอวยพร
วันเกิดด้วย

พี่กษชากรไม่ค่อยพูดอะไรี่เดียวหนัก ดูจากท่าทีแล้วน่าจะเป็นคนเก็บปาก เก็บคำพอสมควร แต่ก็พยายามชวนเธอคุยเรื่อยๆ ซึ่งก็ดีแล้ว เพราะถ้าขึ้น พี่กษชากรเงียบ เธอเงียบ โต๊ะอาหารมือที่ผ่านมามาจเรียกได้ว่าสุสานแห่ง มือคำ ซึ่งมันคงฟังดูวังเวงพิกล

เมื่อนึกย้อนเหตุการณ์กลับไป อธิษฐานจดจำบรรยากาศทั้งหมดได้ เสียงของพี่กษชากรหวาน หน้าของพี่กษชากรสวย กิริยามารยาทของพี่กษชากร ก็ดีงามด้วย พิจารณาแล้วอีกฝ่ายนั้นท่าจะเป็นผู้ดีอยู่แล้วทุกกระเบียด เธอ 'ไม่ได้รู้จักชื่อ 'กษชากร' จากเจ้าของชื่อโดยตรง แต่พี่เทียนเป็นคนบอกเอง ตอนขับรถกลับมาส่งที่บ้าน แต่สำหรับตอนที่อยู่ร้านอาหาร เธอรู้เพียงแค่ว่า คนหน้าคล้ายท่านทวดมีชื่อเล่นว่า 'พีเอิร์ล' คำที่หมายถึงยศถาบรรดาศักดิ์ของ ขุนนางทางฝั่งตะวันตก พี่คนสวยบอกเธอว่าชื่อของพี่เขานะมาก่อนตัว คุณปู่ ของพีเอิร์ลชอบชื่อนั้น และหมายมั่นว่าจะตั้งชื่อหลานด้วยชื่อนั้นให้ได้ พอหลาน เกิดมาเป็นผู้หญิง จึงได้ชื่อดังกล่าวไปครองโดยปริยาย

คนที่พี่เงอายุครบยี่สิบยี่มหวาน วันนี้เป็นวันที่ดีมาก หลังจากพี่เทียน มาส่งและกลับไปแล้วเธอก็เดินแวะมาที่นี้ ห้องโถงปีกตะวันตก พื้นที่ของท่านทวด สายตาจับจ้องไปยังรูปภาพที่ยังประดับไว้มุมเดิม เธอจะเล่าเรื่อง ตอนคำให้ท่านฟัง

"คุณทวดคะ วันนี้เพรียไปเจอคนคนหนึ่งมาคะ คุณทวดจะต้องนึกไม่ถึง แน่ๆ ทายสิคะว่าเรื่องมันเป็นมาอย่างไร"

ฟังเสียงลมกลางคืนพัดหวิวตอรับอยู่ไกลๆ ก่อนที่เธอจะเล่าต่อไป

"พี่เทียนพาเพรียไปทานข้าวคะ แต่ก็แก้งหายตัวไปข้างนอก พอกลับ เข้ามาอีกทีคนที่อยู่ตรงหน้าของเพรียก็ไม่ใช่พี่เทียนแล้ว" น้ำเสียงคนเล่าคล้าย สูงต่ำพอประมาณ คล้ายกำลังตื่นตื่นเสียเอง

"แต่เป็นคนที่มีหน้าคล้ายคุณทวดมากเลยคะ หรืออย่าว่าแต่คล้าย จะให้ บอกว่าเหมือนเลยก็ยิ่งได้คะ พี่คนนั้นเธอเหมือนคุณทวดมากจริงๆ เหมือนจน เพรียร้องไปเลย"

"แล้วก็ที่จริง...เพรียร้องให้ด้วยคะ"

"เพรียร้องเพราะ...เพราะว่าไม่ใช่แค่ที่คนนั้นเธอเหมือนคุณทวด แต่เพรียร้องเพราะ...เหมือนว่าได้เจอใครบางคนที่เพรียร้องมาแสนนานค่ะ"

เพราะอย่างนี้ ตอนนั้นเธอถึงได้ร้องไห้ร้องไห้ให้อย่างเอาเป็นเอาตายกว่าจะหยุดได้ก็ใช้เวลาปรับอารมณ์อยู่นานพอสมควร อธิษฐานไม่อาจเข้าใจหรอกว่าเพียงแค่พบหน้ากันครั้งแรก แล้วทำไมความรู้สึกของเธอที่มีต่ออีกฝ่ายมันถึงมากมายเพียงนั้น ถึงขั้นถือโอกาสขอผ้าเช็ดหน้าติดมือกลับมา รู้ดีว่ามันเป็นมุกตื้นๆ หากจะขอมาซักทำความสะอาดแล้วน่าจะกลับไปคืนให้ แต่ไม่ใช่แบบนั้นหรอก เธอมีแผนสอง ถ้าต้องคืนก็จะคืน หรือถ้าไม่ต้องคืน ทุกคืนเธอก็จะเก็บผ้าเช็ดหน้าผืนนี้ไว้ได้หมอน เอาไว้เป็นเครื่องรางผืนถึงท่านทวดหรือไม่ก็เอาไว้ผืนถึงคนหน้าเหมือนท่านก็ยังดี

เมื่อบอกลาคนในรูปภาพแล้วอธิษฐานก็กลับไปที่ห้องนอนของตัวเองบนชั้นสาม อาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้ามาอยู่ในชุดนอนสีขาว แล้วหยิบเอาผ้าเช็ดหน้าที่วางอยู่บนเตียงมาถือไว้ด้วย

อธิษฐานแนบปลายจมูกโค้งสวຍกำลังตีลังบนเนื้อผ้า กลิ่นกุหลาบจ๋าละมุนลอยอวลในหัวความรู้สึก กลิ่นนี้เป็นกลิ่นเดียวกับที่พี่ชัชกร ตอนที่อีกคนเดินเข้ามาใกล้เธอ เธอได้กลิ่นนี้แล้วพินมาจากร่างของใครคนนั้น

มันทั้งหอมและหวาน ซ้ายยังละมุนไม่ทำร้าย กลิ่นของพี่ชัชกรหอมอบอุ่นเหมือนลมหายใจ มีอบางถือผ้าเช็ดหน้าไว้อย่างทะนุถนอมและหวงแหนจะได้พบเจอกันอีกหรือไม่นั้นก็สุดจะรู้ได้ แต่ไม่เป็นไร...เพียงครั้งหนึ่งก็มากพอให้เป็นความทรงจำไว้วันถึงตลอดไป อาจไม่ตลอดเวลา แต่เธอจะไม่มีความลืมเลยว่าวันเกิดปีที่ดีที่สุดอย่างที่พี่เทียนบอกเธอจริงๆ

อธิษฐานเดินไปที่ระเบียง เปิดประตูออกมายืนข้างนอก แล้วปิดม่านกลับเข้าไปเพื่อกันแมลงเข้า แหงนมองท้องฟ้าแล้วสุดท้ายรับอากาศปลอดโปร่งไร้มวลเมฆในคำคืนของวันนี้

พระจันทร์เต็มดวงลอยเด่นอยู่ตรงนั้น เหนือยอดไม้และตึกสูง สองสว่างส่องแสงไปของเมืองหลวง และดูเหมือนจะชนะเสียด้วย เพราะอย่างไรแสงจันทร์ก็ย่อมสวยกว่าสีส้มของหลอดไฟที่มนุษย์สร้างขึ้นเป็นไหนๆ

ตอนนี้ใกล้จะห้าทุ่มแล้ว เมื่อเงยหน้ามองพระจันทร์บนนั้น พลันดวงหน้า
ของคนที่ไปกินมื้อค่ำด้วยกันในวันนี้ก็ลอยเข้ามา ทั้งที่ปกติเคยเป็นใบหน้าที่ของ
ท่านทวด

แต่คราวนี้เป็นพี่กษัณากร...

เป็นพี่กษัณากรจริงๆ ไม่ผิดเลย รอยยิ้มละมุนอบอุ่นแบบนั้น ไม่มีใคร
ในโลกจะอ่อนหวานไปกว่ายิ้มของพี่กษัณากรอีกแล้ว

ดังที่โบราณเขาว่า 'แข่งเรือแข่งพาย แข่งได้ แต่แข่งบุญแข่งวาสนา
อย่าได้แข่ง' ฉะนั้นแล้ว ใครก็อย่าได้มาแข่งความมั่งคั่งกับพี่กษัณากรเลย ไม่มีทาง
ชนะแน่

อธิษฐานคิดพลางเปล่งเสียงร้องเพลงเก่าก่อน จำได้ว่าตอนเด็กคุณย่า
ของเธอเคยร้องให้ฟังอยู่บ่อยๆ เพราะมันเข้ากับบรรยากาศของคืนที่พระจันทร์
เต็มดวงเป็นที่สุด

"แข่งแซ อยู่แต่...นภา

ฝูงภุมรา สุดปัญญาเรียมเอย

ไ้ออกคิดถึง คิดถึง คะเน็งนอนวัน

นอนให้ ใฝ่ฝัน เห็นจันทร์แจ่มฟ้า"*

ร้องไปพลาง ก็นึกขอบคุณพระจันทร์ไปพลางที่วันนี้สุดส่าห์ส่งใคร
บางคนลงมาเป็นของขวัญ หรือบางที...ก็เป็นพระจันทร์เสียเองที่ยอมมาเป็น
ของขวัญวันเกิดเธอ

"ไ้ออกคิดถึง คิดถึง คะเน็งนอนวัน

นอนให้ ใฝ่ฝัน เห็นจันทร์แจ่มฟ้า

ทรงกลด สวยสดใโสภา

แสงทองส่องหล้า ขวัญตา เรียมเอย

* เพลง ลาวคำหอม ประพันธ์โดยพระยาประสานดุริยศัพท์ (แปลก ประสานศัพท์)

ทรงกลด สวยสด...โสภา

แสงทองส่องหล้า...ขวัญตา...เรียมเอ๋ย"

อธิษฐานหลับตาลง ภาวนาอีกครั้งก่อนกลับไปนอน คำขอไม่เหมือนเดิมอีกแล้ว มันถูกเปลี่ยนเป็นครั้งแรกในรอบหลายปี จากเดิมที่เคยขอให้หลับฝันถึงท่านทวด กลายมาเป็น...ขอให้ได้พบกับพี่กษัตริย์อีกครั้งหนึ่ง...ครั้งหนึ่ง... และครั้งหนึ่งไปจนกว่าจะถึงครั้งสุดท้าย

ข้อมูลจากข้อความที่เลขาฯ ของเธอส่งมาบอกชัด กัณฑ์รียืนยันกับเธอแล้ว ถึงแม้แต่วันนิลจะมาจากรัตติกุล ดูไม่เกี่ยวข้องกับอะไรรักกับอุษณกรนัก หากแต่คุณหญิงป้าของตะวันนิลได้ทำการสมรสออกเรือนไปกับคนของอุษณกร จึงทำให้ทั้งสองตระกูลเกี่ยวข้องต่อกันในฐานะญาติสนิทจนได้

กษัตริย์อ่านรายละเอียดบนหน้าจอสมาร์ทโฟนแล้วถอนหายใจอย่างเหนื่อยล้า ถ้าเพียงแต่เธอรู้ล่วงหน้าว่าจะต้องไปกินข้าวกับหลานสาวคนเล็กของอุษณกร เธออาจจะตัดสินใจบอกรักตะวันนิลไปเลย เหตุที่ทำแบบนี้เพราะลี้กลงไปแล้วเธอมีเหตุผล

สีตลรัศมีถูกสาปส่งมานาน จากคำก่นด่าสาปแช่งของคนบ้านอุษณกร ทั้งสองตระกูลบาดหมางกันมายาวนานร่วมร้อยปี งานรื่นเริงอะไรไม่ต้องมาเชิญ งานอวมงคลใดต่างฝ่ายก็ต่างจะไม่ไปร่วม ไม่อยากเกี่ยวพันอะไรกันทั้งนั้น แม้แต่เสี้ยวหน้า ปลายหางตาก็ยังไม่อยากเสียเวลาเหลือบมองกัน เหตุมันก็เกิดจากความรักต้องห้าม เรื่องราวปรัมปราที่เธอเคยได้ยินมานานแล้ว จากเหล่าแม่บ้านอาวุโสที่อุตสาหะจำตักทอดมาเล่าสู่กันฟัง เธอจำได้ไม่ชัดเจนนัก มันราวเลื่อนแกเลือนหายไปกับกาลเวลาบางส่วน นึกออกแค่ว่า...

หม่อมเจ้าหญิงเพียงรวีทรงรักท่านหญิงศศิณามาก ด้วยยุคสมัยขณะนั้นที่กีดกันความสัมพันธ์ทางใจของการรักร่วมเพศ ท่านหญิงทั้งสองจึงไม่สามารถครองรักกันได้ตั้งใจหวัง ทั้งเรื่องความเป็นหญิง ทั้งเรื่องกฎเกณฑ์ทางสังคม หรือทั้งการที่ท่านหญิงศศิณาทรงมีพระคู่หมั้นอยู่แล้ว ทั้งหลายนี้ล้วนเป็น

อุปสรรคทางกันที่让你们俩谁也不爱谁

แต่ถึงแม้จะเป็นเช่นนั้น ความในอดีตเล่ามาว่าสุดท้ายแล้วท่านหญิงเพียงรวิก็ไม่ต้องทนเจ็บปวดพระทัยนานนักกับการที่คนรักของท่านต้องไปเสกสมรสกับใครอื่น เพราะท่านสิ้นชีพิตักษัยก่อนคืนมงคลเพียงวันเดียวเท่านั้น จะเหลือไว้ก็แต่เพียงเตียงไม้โบราณสี่เสา สลักลวดลายบนหัวเตียงเป็นพระจันทร์กับมวลมเมฆ ของขวัญชิ้นสุดท้ายที่รับสั่งให้ช่างไม่มีมือดีสร้างไว้มอบให้กับคนรัก ไม่มีใครเข้าใจว่าเหตุใดท่านหญิงถึงมอบเตียงนี้ให้เป็นของขวัญวันเสกสมรสของท่านหญิงศศิณฑา แม้แต่คนที่รับมาแล้วนอนหลับลงไปบนเตียงนั้นทุกคืนวันก็ไม่เคยอธิบายเหตุผลนั้นกับใครเลย

กษัตริย์กับคนที่กำลังเคลิ้มฝัน พอคิดถึงความรักที่เคยเกิดขึ้นในวันเก่าก่อนนั้นแล้วมันรู้สึกคุ้นเคยอย่างประหลาด เธอออกจากห้องนอนของตัวเองแล้วตรงไปยังห้องนอนขนาดกลางที่ชั้นสามซึ่งตั้งอยู่ฝั่งทิศตะวันออก นับจากย้ายวังมาสร้างใหม่ที่นี้ ห้องนี้ก็ไม่เคยมีใครเข้ามาอน จะมีก็แต่แม่บ้านเวียนเข้ามาทำความสะอาด เพราะคุณปู่ของเธอท่านตั้งใจสร้างห้องเอาไว้เพื่อเก็บเตียงนอนนี้ให้ท่านหญิงศศิณฑาเพียงเท่านั้น

เมื่อมาถึงห้องที่ว่า กษัตริย์ก็เปิดประตูเข้าไปแล้วมองเตียงไม้สี่เสาอย่างพิจารณา ก่อนจะเดินมานั่งลงบนเตียง จู่ๆ หัวใจก็ราวเจ็บแปลบขึ้นมา รู้สึกซาบไปทั้งตัว

มือบางเอื้อมไปแตะลวดลายสลักบนหัวเตียงที่สลักบัวนูนลึก พระจันทร์นี้คงเปรียบเป็นท่านหญิงศศิณฑา พอนึกได้ว่าท่านคงจะเคยหลับนอนกับคู่สมรสของท่าน พลันน้ำตาก็รินร่วงลงมา ทั้งที่เธอไม่ได้อยากจะร้องไห้

ส่งสารท่านหญิงทั้งสองกระมัง...

การได้รักนั้นเป็นความสุข ส่วนการได้รับความรักตอบนับเป็นความสุขที่หาสิ่งใดมาเสมอเหมือนไม่ได้ แต่ถ้ารักนั้นไม่อาจครองคู่อยู่ด้วยกัน ช้ำยังต้องพรากจากกันด้วยความตายแล้ว

หัวใจของท่านหญิงจะแหลกสลายซ้ำแล้วซ้ำเล่านับกี่ครั้งกัน
นับไม่ถ้วน...

เธอนั่งซึ่มอยู่นาน ก่อนจะเข็ดน้ำตาแล้วยอมออกมาจากห้อง กัษิษฐานไม่ชอบเลยที่ตัวเองเป็นคนรับสภาวะความรู้สึกของคนอื่นได้ง่าย ดูลิ แม้แต่ของของคนที่ตายไปแล้วร้อยกว่าปี แค่วะวะเข้ามาสัมผัสเพียงนั้นที่ยังอยู่ที่นี่ เธอยังผลลอบรับเอาความใจสลายของท่านหญิงมาเจ็บปวดร่วมได้เลย

เมื่อกลับมาที่ห้องนอนของตัวเอง หน้าจอสมาร์ทโฟนก็สว่างวาบด้วยข้อความที่เพิ่งส่งเข้ามา กัษิษากรคว้ามั่นขึ้นมาดู พอเห็นชื่อกับประโยคที่เรียงกันนั้นก็นึกโทษตัวเองทันที

ไม่น่าหลงให้เบอร์ห้ล่อนไปเลย

เพราะไม่เคยเห็นใครร้องให้ต่อหน้าเธอแบบนั้นมาก่อน ตอนที่ล่อนเริ่มยิ้มได้ เธอก็เลยกลายเป็นผู้ใหญ่วใจดีตามไปด้วย ขอผ้าเช็ดหน้าก็ให้ ขอไลน์ก็บอกไอดี แล้วดูลิ ทักมาคุยเสียแล้ว

เธอไม่ได้เกลียดอุษณกร แต่อย่างไรก็ตาม ไม่ต้องเดาก็รู้ว่าคนฝั่งอุษณกรยอมเกลียดเธอแน่ ดังนั้นตัดไฟตั้งแต่ต้นลมเลยจะดีกว่า คิดได้ดังนั้นก็เมินเฉยต่อข้อความ และถ้าหล่อนทักมาอีกคร้้ง เธอจะกดบล็อกทันที

กัษิษากรไม่อยากรเสียเวลาสานความสัมพันธ์ที่สุดท้ายก็ต้องถูกตัดขาดอยู่ดี เธอเห็น้อย

"เจ็ดวันแล้วนะคะคุณทวด เจ็ดวันแล้ว" อธิษฐานบ่นกับท่านทวดที่เอาแต่นิ่งเฉยอยู่ในรูปในป้ายวันหนึ่ง

"เจ็ดวันที่เพรยทักพี่เค้าไป ป่านนี้ยังไม่ตอบกลับมาเลยคะ จะเปิดอ่านข้อความสักนิดก็ไม"

ไม่อยากรเชื่อเลยว่าคนที่ดูใจดีมากๆ ในคืนนั้น วันถัดๆ มาจะเฉยชากับข้อความทักทายของเธอ เธอใช้รูปตัวเองขึ้นเป็นภาพโพรไฟล์ ชื่อที่ใช้ก็เป็นชื่อเล่นจริงของเธอ เป็นไปไม่ได้เลยที่พี่กัษิษากรจะเมินเพราะเห็นเป็นคนแปลกหน้า เธอพยายามคิดว่าอีกฝ่ายคงไม่ว่าง อาจจะต้องทำงานมากมาย แต่ว่ายู่ตลอดทั้งสัปดาห์นี้มันก็เกินไป สละเวลามาตอบข้อความเธอสักหนึ่งถึงสองนาทียังไม่ได้เซียวหรือ รู้ว่าเอาแต่ใจไม่ได้ แล้วก็ตระหนักได้ว่าไม่มีสิทธิ์เรียกร้อง

แต่อย่างไรก็ตาม เธอก็อดที่จะซ้ำเสรำไม่ได้อยู่ดี

"คุณทวดว่าเพรี่ยจะเอาอย่างไรดีคะ" เธอถาม

คราวนี้ต้องการคำตอบจริงจัง ยังไงท่านทวดก็ต้องช่วยออกความคิดเห็น

"เพรี่ยลองโทรหาพี่เค้าดิ้มัยคะ บอกว่าจะคืนผ้าเช็ดหน้าให้"

มุกเกร๋ตามละครสมัยเก่า อะอะก็จะเอาผ้าเช็ดหน้าไปคืน ผืนทำนอง ปานนี้พี่กษัการคงลืมหรือซื้อใหม่ไปแล้ว แต่ไม่รู้ล่ะ ยังไงมันก็เป็นไม้ตาย สุดท้ายของเธอ ครั้นจะนัดเจอด้วยเหตุผลอื่น มันก็ไม่

"คุณทวดมีความเห็นอย่างไรบ้างคะ สมควรมั๊ย"

เจียบ...ท่านทวดเป็นคนไม่ค่อยพูด ตามที่คุณปู่เล่าให้ฟัง สมัยท่านยังอยู่ ก็เป็นคนพูดน้อย ยิ้มยาก จะโปรยยิ้มทั้งทีก็มีน้อยคนที่จะได้เห็น

มีเพียงท่านหญิงองค์นั้นองค์เดียว คนที่ท่านทวดของเธอจะเสียสละ รอยยิ้มและถ้อยคำอันเลอค่าให้ แต่เอาเถอะ คราวนี้อธิษฐานมีวิธีทำให้ท่าน ช่วยออกความคิดเห็นได้

"เอางี้แล้วกันนะคะคุณทวด เค้าว่ากันว่าความเจียบคือคำตอบที่ดีที่สุด งั้นถ้าคุณทวดเห็นด้วยว่าเพรี่ยควรโทรหาพี่เค้า คุณทวดแค่เจียบเอาไว้ก็พอคะ"

และท่านทวดก็เจียบ...

เป็นอันรู้กัน อธิษฐานกล่าวขอบคุณแล้วเดินหายไปนมุที่เป็นส่วนตัว เธอกดโทรหาพี่กษัการผ่านแอปฯ ไลน์ไม่รู้ว่าอีกฝ่ายจะรับสายกันหรือเปล่า เสียงสัญญาณการรอสายตั้งยาวนานจนเกือบถอดใจ แต่แล้วในที่สุดก็มีคน กดรับสักที

"สวัสดีค่ะ"

ไม่ต้องสงสัยเลยว่าใครเป็นคนรับ โทรศัพท์ของใครก็คนนั้นล่ะ อธิษฐาน จำเสียงได้ บอกแล้ว พี่กษัการนะ เป็นคนที่เสียงสวยมาก

"สวัสดีค่ะพี่เอิร์ล นี่เพรี่ยนะคะ" เหมือนใจจะสั่นด้วย แนะนำตัวเองแล้ว รู้สึกคอแห้ง

"...ปลายสายเจียบไปชั่วอึดใจหนึ่ง จนคนทางนี้เกือบใจเสีย แต่ก็มีเสียงพูด กลับมา "ว่าไงคะคุณเพรี่ย มีอะไรอะไรถึงโทรมา"

ไม่เกือบแล้ว เรียกว่าใจเสียเลยจะเข้ากับสถานการณ์มากกว่า วันนั้นเรียก 'หนู' หนึ่งวันนี้สรรพนามเปลี่ยนกลายเป็น 'คุณ' ได้ละ กระนั้นคนอย่างอริษฐานก็ยังกลบเกลื่อนความงุนงง เธอพยายามพูดคุยต่อไป

"เพรย์แค่จะถามว่าเราสองคนจะมีโอกาสเจอกันอีกครั้งเมื่อไหร่คะ อยากรู้ว่าผ้าเช็ดหน้าไปคืนที่เวิร์ลด้วย"

"อืม...ไม่ต้องหรอกค่ะ คุณเพรย์เก็บไว้เถอะ"

นั่น! ความหวังถูกฉีกทิ้งจนขาดสะบั้นเหี่ยวร่วงลงตรงหน้า แต่คนโทรไปก็ยังทำเป็นว่าทนไหว

"แต่มันเป็นของพีเอิร์ลนะคะ เพรย์ไม่อยากเก็บไว้" นี่เธอพูดอะไรผิดไปหรือไม่ เธอว่ามันฟังแล้วแปลกๆ ขนาดพูดเองก็ยังไม่รู้สึกแปลกเอง

"คุณเพรย์ทิ้งได้เลยค่ะ แค่ผ้าเช็ดหน้าผืนเดียว ไม่ต้องลำบากเอามาคืน"

เดี๋ยวก็นึก 'คุณ' เดียวกับบอกให้ 'ทิ้งผ้าเช็ดหน้า' ดูท่าว่าวันนี้โชคจะไม่เข้าข้างอริษฐานเลย เธอไม่เคยถูกปฏิเสธคราวใดแล้วน้ำตาจะไหลอย่างวันนี้มาก่อน อย่างมากก็แค่โดนคุณปุด แต่ก็ไม่บ่อยนัก แล้วนี่อะไร พี่กษัตริษฐานยังไม่ทันดูเธอสักคำ แต่ทำไมเธอถึงรู้สึกเหมือนอยากจะร้องให้ขึ้นมาเสียอย่างนั้น

"..." เธอพูดไม่ออก

"ถ้าไม่มีอะไรแล้วพี่ขอวางสายนะคะ"

ไม่รอให้เธอได้ตอบอะไรกลับไปทั้งนั้น พี่กษัตริษฐานก็ตัดสายจบการสนทนาไปแล้ว และอริษฐานก็ยื่นขอบตาร้อนผ่าวอยู่คนเดียว เมื่อเป็นฝ่ายคิดถึงอยู่คนเดียว ก็เลยต้องเสียใจอยู่คนเดียวเหมือนกัน

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่
<https://bit.ly/3U2AERG>